

Justitie na van het ene lustverblijf naar het andere te zijn gesjouwd, en overal bot te hebben gevangen, eindelijk Fatma thuis vond in haar lustverblijf der wetenschap ...

Zij ontving hen ^{ponerud wraak} een weinig verstoord. Zij was nièt als Koningin der Nacht; de schone azuurlokkige weduwe van zes mannen ^{wraak} scheen meer een peri uit het Paradijs, in hare transparante, witte sluiers, maar dan ook een ietwat verstoorde peri ...

'Wat wenst gij?' vroeg zij hoog.

'Te weten de oorzaak van de dood van uw zesde gemaal?'

'Begint gij eerst,' vroeg Fatma; 'uw onderzoek bij mijn zesde gemaal?'

'Wij zullen ^{doelname de} op klimmen tot uw eerste!' dreigden de grootwaardigheidsbeklederen.

'Ik ^{nadien heb wraak} daalde liever neêr naar mijn laatste,' zeide Fatma; 'en heb u alleen dit te zeggen: dat ik u niet veel te zeggen heb. Mijn laatste gemaal is gestorven ... aan een anderendaagse koorts ...'

De hoge heren wilden nijdig antwoorden, maar op dit ogenblik verscheen, plotseling, de smaragd-mijnwerker, zesde gemaal van Fatma, in levende lijve. Hij zag er gezond stevig en beminnelijk uit en onder zijn arm droeg hij een paar folianten.

'Wat is dat??' riepen de hoge heren.

Fatma haalde de tengere schouders op.

'Dat is niet anders,' verwaardigde Fatma te verklaren; 'dan dat de beste jongen nièt dood is. Hij is alleen maar wat dom, en daarom bracht ik hem, om hem meer kleur in zijn conversatie te geven, in dit lustverblijf der Geheime Boekerijen, opdat hij op zijn gemak wat lezen kan ...'

'Maar,' ging de Groot-Vizier plots een licht op; 'uw andere vijf mannen dan, o blauwbaardige, ik meen blauwlokkige Fatma??'

Fatma haalde wederom die altijd tengere schouders op.

'Leven,' bekende zij: 'als deze smaragd-mijnwerker-echtgenoot leeft. Ik ^{zoets als: odrlidica, odlosi ca} sequestreerde echter mijn gondelroeier-gemaal in mijn lustverblijf der kwikzilverfontein en om hem te leren wat vlugger te zijn in zijn bedrijf van gondelier-echtgenoot, want hij talmde mij vaak te lang het huwelijksbootje te roeien op de vijvers der liefde en kwikzilver, in kleine dozies toe gediend, jaagt het bloed door de aderen; mijn Perzisch koopman leeft nog altijd zijn leven, dat lang zal zijn, voort, maar in mijn villa met de agathen badkamer, want hij riekte soms kwalijk naar zijne kamelen; mijn palankijndrager-echt vriend sloot ik op in mijn chryzieten toren, omdat hij gekheid maakte, de aterling, met mijn dienstvrouwen en ik hem voor mij alléén wild behouden. Dan heb je nog mijn generaal-luitenant; nu heren, daar dans ik iedere nacht mede in mijn parelmoêren balzaal; hij walst heerlijk en het is nu eenmaal niet gevoegelijk, dat zulk intiem genot wordt afgesponnen ten aanschouwe van allen en iedereen; de lieve kerel wacht dus rustig in de parelmoêren balzaal, tot ik die ontsluit ... En eigenlijk ach, weet ge, is mijn eerste jongen me het liefst; u weet wel, mijn hovenier en heus, die leeft óók nog, en niet verder toeft hij van de onyxen terrassen dan ik nodig heb om hem te bereiken ieder ogenblik,